

VÁCZ

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	4 ft. — kr.
Fél évre . . .	2 — —
Negyedévre . . .	1 — —
Egyes szám ára . . .	10 .

Előfizetési díj.

Videken:

Egy évre . . .	4 ft. — kr.
Fél évre . . .	2 — —
Negyedévre . . .	1 — —
Egyes szám . . .	10 .

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 hasznos petit sorot 5 kr. — Többszöri vagy terjedelmesebb hirdetéseknek külön díjat adnak. Nyílt térben való közlemények után három hasznos sorot 15 krajczár díjért számolják.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vácza” szerkesztőséghez V. u. 81. szám alá Vácra küldendők.

Kéziratok vissza nem adnak.

Felhívás

Vác és környéke gabnatermelői és kereskedőihez!

Az 1873. évben rendezendő bécsi kiállításra, a különböző kiállítandó tárgyak közt első helyen Magyarország gabnatermelvényei rendszeresen osztályozva jelennek kiállításra; világkiállítást megtekintendő idegeneknek behozonyításul, hogy Magyarország Europa összes gabnatermelői államaival egyenlő magasságban áll és a kereskedelmi igényeit minden tekintetben kielégíti bírja.

A kiállítani határozott gabnatermelők a következők:

Buza, rozs, árpa, zab, tengeri, bab, borsó, lenecse, rezepe, mustár, len- és kendermag.

A bécsi gabna is lisztőzsdé alóirottak megbízá Vác és környéke gabnatermelőit és gabnakereskedőit felkérni, hogy sziveskedjék fentnevezett gabnatermelőiből egy-egy pozsonyi mértől alóirott ezégek beküldeni, valamint az illető környék termény és kereskedelmi viszonyait vele megismeretted.

Mindenki ismeri azon befolyást, melyely egy világkiállítás egy ország viszonyaira szokott lenni és talán szívesgételen e helyen azon érdeket fejtgetni, melyely hazánk a bécsi kiállítás iránt viselkedik. Midőn e felszólítást a nyilvánosságunk adjuk át, hazafias orgásmunkánk engedelgünk, és ily kötelességnek teszük cseleget.

Szíves küldeményeket e célra alóirott ezégek bármikor, legkésőbb azonban **1873-iki Január 15-én** elfogad és igyekezni fog a részvételt tagoknak egy több nyelven fogalmazandó és ingyen kiosztandó füzetet kedveskedni, melyben Magyarország nagy jogszerűsége a világkereskedelempiaczán lesz tárgyalva, — hogy az europai fogyasztók figyelmét magunkra vonrón egy es termelési ágainknak nagyobb lendületet adjunk, mely, sajnos, évek sora óta köztünk és a külföld kö-

zött tetemesen csökkent. Megjegyezzük végre, hogy a beküldött gabnatermelőiről, kívánatra készek vagyunk lefizetni.

Hazafini tisztelettel.

Szigmona és Steiner
váci szőlész-bérlők.

Levelezés

Mogyoród, 1872. november 20.

Tisztelt szerkesztő ur!

Közszégek, már völgybe temetett fekvésénél fogva is, mintegy arra van hivatva, hogy el legyen rejtve a világ elől és eseményszegény életének egyhangúságában ne egykönnyen zavartassék meg. A követválasztások óta nem is igen hallatszott falunkban valami új, ugy hogy valódi eseményt képezett király és királyné ő felségeinek falunkon keresztül, a mult heten ismételve történt Főthra utazása. A fejedelmi pár ugyanis Gödöllőről az ugynevezett királyi utján ment napoként a kopászat színhelyére. Megtörtént a napokban, hogy a király egy mellékuton még egy lovag kíséretében nyugalt falunk felé. Ő felsége egyenesen egy kunjárd parasztnak tart, s kéri tőle, jó uton megy-e Mogyorótra „Jó uton, kapitány uram, jó uton, csak arra kérem, ha ide jön ki regimentével, nyakunkba ne hozza a kolerát.” A jámbor azt hitte, hogy a királyi Pestről ide szálláslandó katonák kapitánya. Megértvén ő felsége a dolgot, jó ízűt nevetett e naiv nyilatkozaton.

Látván a Váczból, hogy a tanügy iránt érdeklődik, feleltem, hogy a helybeli katolikusok új iskolát építettek, s a tanítói állomást elválasztották a jegyzőtől, mely kettő oly soká egybe volt kapcsolva. A főúrnak pedig esperes plébánosunkat illelt, ki erélyesen zaklatta hivat, hogy a népiskolai törvény követelményeinek eleget tegyenek.

Feleltem itt az érdemét, hívenél ugy sem arat sok köszönetet érte. A nép zsarolóját látja a buzgó papban,

és nem érti, hogy a saját javára fordítják pénzét, s hogy a fokozott tanítás jó következményében bususan megtérítendő a jó fordított összes kamatait.

Ugy hallottuk, hogy az esperesplébános ur tekintvén rövidülőt ellenfelét méltatlankodásait, és számot vetvén korával, nyugalomba szándékozik vonulni. Valóban sajnálnók, ha elhagyná; a legderékabb pap a kerület kathy plébánosa között, ki gyomráról több gondot fordít a népevelére, s ily papra még soká szükségünk lesz.

Záraddék egy regényes epizóddal szolgálók, melyek mássá nem egyhamar fog falunkban ismétlődni. Venus vulvívaga egy papnője a mult télen falunkban ütötte fel tanját, s nem minden botrány nélkül lizte egy más közösből átjárt házas urt emberrel kalandjait. Egy darabig csak háborított álmodtak a szerelem oltárán, de végre az éj titkait is felvilágosította a köztudomás fölledése, és a felháborodott népet olajának megfelelőleg a ledér kisasszony kitétett határunkból. Nagyon is helyesen. Ha néptünk a nyugati civilizációk egyiké vimmányozhat, nem tanulmányozhatja, a grisette-élet árnyképei nélkül még soká ellehet.

K.

Kirándulások Vác vidékére

(III.)

(Rákospalota. — Csinkota. — Csömör.)

„Rágos-Palota — eine Minuten —”, kiáltja egy barsány hangú modorony vezetőnk, természetesen németül, Rákospalota csak egy félórás esztendő Magyarország fővárosához, a német civilizáció egyik főközpontjához. Mert akárhogy kenderzék lapján Budapest arcát nemzeti prosztitúccal, földalomb, bizony nagyon megleszté rajta, hogy teletársárgaságban szenved.

Ma gya ország legelterjedtebb lapján német „Pesther Loyd”. Magyarország legnagyobb és fővárosa Budapest a legkevésbé viseli homlokán nemzete sajátosságát bélyegét.

De igaz, mi kiszállottunk a vaskocsi-ból Palotán, s így nem sok bajunk volt Budapest németiségevel. A gözölő ой udvariás, hogy a rákospalotai erdőig szállítja az utazót, ki az indobáztól pár lépésnyire, az

nonok úrnak hivatalosan fell kell a breviumozás végett keressék, hogy Vácmegeye e főtemplomának homlokzatán már nyírvon is, és jó regécének bomlóifében van a vakolás. Mint várjuk ott a hívtől s a plébánosoktól, a hol így példát ad a főpásztor? S hogy hátat fordít a plébánosnak azeme le a Szegedéig, Dorozsmák, ki a palotája előtt száz lépésre bomló székesegyházi homlokzatot nem veszi észre? — A szerkesztéséig gyónósként titoktartásban bízva maradjon X. Y. plébános, az esztendő gombi fönnyegedő.

Főhóhról írják lapunknak:
Folyó hó 14-kén hunyt el közösgünkben Dudas János gazdameber, élete 40 évében. Az elhunyt 48-ban mint hivatott hazáját híven szolgált, mint törvénybíró a közösgének igazságos és erélyes előjárója, mint katolikus gondnok egyháznak buzgó fia, mint a „Főhi Olvasóöröknek” pénztárnoka s alapító tagja a közömvéelődésnek lelkes és nyereszeten bajnok volt. Mint ilyen nem csak családja, mely gondos felv. veszté benne, de polgártársai, s mind kik ismerjük méltán gyászolják, siratják. Adjon az ég közösgünknek sok oly derék, buzgó, fáradhatatlan fiat, a melyen Dudas János vala. Béke havmaira!

Váczi vítélek. Veresgyeházaán, gödi kúttóltelepések között és Magyaróráján a kúttól a cholera, több emberéletet ejtőn átidozott.

A múlt két héten át 6 Főlegéik a király és a királyné csaknem mindennap megfordultak Főthón, mely közösgének környékében és határában kopogtatják. A király a legnagyobb szűk és esőben is felső öltöny nélküli úllé kifárasztott paripáit, míg a királyné amazoni alakjához rendesen hosszú, fekete uszályos lovon götöni simult. 6 Főlegéik ez alkalommal rendesen betértek Karolyi útra, gr. Kerttyé s a kasszai údvarán túllétek hintaikká, megtekbe a grófi istállóból hamarjába befogták a kirá-

lyi pár ismert szürke nygéseit. A nép örövendve szemlélte, mely bizalmas egydőlésében nyugodt színt urtázn — a legelső magyar ember a király!

Hogy terjesztik a cholera-t?
A pestvidéki, mind maig choleraerantem katonaságok a főváros kolerás katonáirányából Pesten a cholera meg nem szűnt. Buda-akkor, mielő a cholera a fővárosban kiterjedt volt, korán lett volna a kórhatárok kiürítve, mivel ekkor még nem hordhatkát volna a falura küldött katonák szét e ragadós vért a vidékre.

A váczi püspöki könyvtárhoz
vámtehaljék, a püspök Dr. Czettler Antal címlevelje papot és plébánost nevezett ki könyvtárvigazgatónak. Oly kitűnő képzettségű és szorgalmi férfiu, a milyennek Czettler úr ismerjük, kétségtelenül jelesül meg az állomáson.

A C. vendéglő rendes, valamint rendkívüli ékező közösgéreg talán nem nagy üdoritő benyomást okozni azon közösgéregnek nyilvánhozatala, hogy élelmek B. polgátréunk az utóbbi viásr előtt puskadásban kiszervezték, tehenét a viásr alkalmával különféle ételmeknek nevezte át: mint: pórkölt, paprikás, becsmalt, bouef a la mode, szerencsésen kifőzte.

Ezen ténnyé egy megbizható egyéniség nyilatkozata nyomán szerettük s úgy látszik képmásnak illene azon nem rég hallott esztendő, midőn a döglőt sertések kizentésének híre forgott a közösgék körében. (Beküldett.)

Az egyenlítő magyar górházjáról társunk: az Esztendőg-pesti közlekedést a 15. december 1-én megszüntették — és így ezen társulat bajjainak december 1-én reggeli 8 órákor mehetünk utóljára, ha ugyan a naponkint kód megenged.

A váczi foglyutek élmezése 42,000 mondó negyvenkétezer forinttal jött

olcsóbban, az országban azon okból, hogy a Lindenbaum et consorsok az árlejtésből kizárták; azt hallottuk azonban, hogy a tetemesen olcsó vácsi vállalkozó meg kapná meg az élmezést, s pedig a hírhedt Gátszabereczkék mielő ezen anynyival inkább sajnálkoznak, mert az életr magyzsérti olcsóságát éppen az utóbb vállalkozó vácsi eredményezték.

Jó akaratú figyelmeltetjük a rendőrségnek, hogy a bírásgok nem sok eredményt mutatnak fel, hogy a bírásgok előforintos bírásgot visszében megfeszítsék, semhogy 40-50 frnyit költségre keverjék magukat a piszok klorhársal. Sapientia pauci!

Apróságok.

A múlt éjjel különös egy álom volt. Mint valamilyen, csak a holdban létező állam fejedelme részt vettem egy nagy ebéden, melynek közösgéreg, mi az európai államok koronás urai képeztek Jobbomon a pápa úllé, fején a tiarátval; balomon a Szultán, óráris turbanjával. Kizónan unalmas volt compánióm, hallgatag, mint a hal, mint a víz.

Hogy a társalást megindítsam, mint afféle szírt-utáni tárgyról, a horról kezdetem Szultán 6 Főlegéivel beszélgetni.

„Még természetek Főlegéteknek a Balakón túl?”

A Szultán mint sena válaszolt kérdésemre, csak ajkára harapot, s arcának kellemetlen kifejezéséből értem meg, hogy nem valami tapintatosan választottam ki társalgásom tárgyát.

Hát Főlegétek azt sem tudják — sugó halkán szószédtem, a páp 6 Szenteséje — hogy a korán igazhivőnek nem szabad ajkalkálk bort érinteni?!”

„Csak most veszem észre, mekkora bakot löttem — a török féloldhalu.

Hogy hibám helyreussem új tárgya-

— Eh! ne izetlenkedjél a magyarsággal, hát a „Journal” mért olvasod francziában.

— Kedvesem az ugyan eredetiben írva.

— Hallgass, hallgass, talán nem ismerem a franczia lap iránti buzgalmadat, talán nem tudom ki ari „Chapmennes” úr, ki verseltet ír — azt hiszed nem ismerem ez urat, ha, ha, ha.

S a hőlgy újra felkagocgat, Róza pedig elpirulva lesüté szeméit.

— Kedves Vilma, ha tudnál is valamit, vagy setéted mért olvasom a verseteket, mégsem illik így hűdigen beszélned arról, — hisz én kímélettel szótok szerelméről...

— Amely szó sem volt.

— S én hiszem, hogy létezett és létezik, elejét, a hogy fog ébredni hajnala.

— Ha ha ha! mily próféta letél! Róza ki! Nem tudod, a meg mely „fades” mulatság az, egy férfinak könti te magunkat, vellepéselőzni, vele táncolni — eh eh peen balheur! — hanem élvezet az, midőn százán sietnek elejét kendőmet felelmeim, midőn versengenek egy szón hálajárát, s mindnyáján örüllétek lesznék valam tánczóra.

Szesélyes, jélelvényes volt Vilma, s nem tarthatta magát vissza a nevetéstől.

— Hát Kertty nem szereted-e, nem jégyszed e nekéd kérlek pirulva Róza!

No kedvesem, te tapoztatlan gyermek vagy, szeretni valakit, s nőtől menni valakiből, igen elenkész sőt dolog. Én neje leszek, 6 férjem, s világ előtt nyajask leendünk, sőt szerelmese is leszünk egymásba, — othon külön lakosztályom létez, hol vendégeket fogadok — de te az életem nem ismered.

Róza szomorúan tekintett unokánéjére, de szabadabban lélekzett fel, mert hisz egy könyebben szeresztélhet a boldogságban, ha Vilma nem szereti kedvesét. — Mond hát kérlek — szólt, mi czelod

Műhibertel, ez is elakarod-e ámitani, vagy ez les a kedves?

Nem féltés-e a férj borsodját?

— Ne beszél gyermekem férfi borsóiról, 6k e szót nem ismerik, sőt 6k érzék sértőben magukat, s bocsánatunkért csudne, ha, ha! Kertty a tért, Mühibert a lovg, — de mit értesz te ebből.

Róza szomorúan sahajott, s kiténtek az ablakon — ah! éppen Jón Mühibert, nem akarom hitszédő társalgásokat hallgatni, — gyűlöllöm őt; s az ajtó felé indult.

Most egyszerűen elmutó a hógój ajkán játszó mosoly s hideg komolyság foglalta el helyét, hirtelen állást, egy lépéssel Róza előtt terelve megfogta karját.

— Te gyűlölöd Mühibertet? Jó, én Kertty megvetem, s kizinozi fogok, mert benne téged foglak kizinozni.

E szavak alatt az anygari akar vonásti szeménekké lőnek, a vállamól szemek tüzösen forogtak, ajka göröcsösen vonaglott, heble zihált.

Elereszté hoga karját, s az kisietett a szobából.

Vilma vissza lőt a pamagra, vonásai vissza nyerték előbbi kifejezésüket, kezébe vette az „Eppur simovevo” olvasta tovább, mék szababul ki „Váttér Beni”.

Öt perc múlva kopogtatott az ajtón, mire kellemes csengő hang kiáltá: Szabad.

Azután belépett Mühibert Ödön és bizalmatlan üdvözölvén, kezét csókolót vállmának.

S im a hideg, márvány keblő hógój levonta magamellé a pamagra, s elcsimiván haját homlokáról, édesen, pajkosan mint kis gyermeknek szoktak szólni, beszélt:

élek, érted — halok — kész vagyok — meg halni.

S a kacér hógly, ki öt perc előtt a szerelméről gyönyörűen szólt, most kedvese keblére borult és zokogott.

Ödön alkalmasnak látna kedvese ajkait egy néma cókálk zárt be, s biztosítá, hogy csak öt imádia, esküdtve, hogy bármint kívánjon — teljesíti.

— Oh! nem hiszek én már nekéd, mi más voltál nem régen még, — csupa tűz, indulat voltál, ha egy nap nem láttál, féltámadt féltékenységed, mert alig jósz egyszer henteink, akkor is hideg vagy, számonkór be-szélés. Be máséket volt az akkor — s még erősebben szeretted maghoz az újit.

— Most rögtön erős lépték hangzotnak az előszobában, a szerelmesek ijedten néztek egymásra, az ajtó kitárult és előtűlt állt — Kertty Endre, szétútdt arczal tekintve az ifjúra és leányra.

Vilma egy sikoltással ájultan rogyott Ödön karjái közé — mig Endre hozzá közelede hídve gunnyal szőrt.

Műhibert Ödön úr! 6n én és jégveszem becsületébe lépett, — ezt csak vége hozhatja helyre, — félóra múlva lakásán lesznek segedéim. Az aléit Vilmahoz fordultóltyát: Önnel pedig szép hógly a liazonok vége van, — adió!

— Elfogadom, mond Ödön, hiszem, hogy megértjük egymást.

Endre e szavakat nem hallá, dühösen rohant el a becsapta az ajtó.

Kedves olvasó vedd kálapodat, a látogatásnak vége van.

IV.

A párját.

Mielőtt folytatnók történetünkét, vesztünk egy pillanatot vissza. Kertty Endre, midőn félben maradt levcélt asztalán hagyva, távozott szobájából,

rántottam elé üstökénéi beszélgetésünk szövegére.

„Olvasa Szentéség — fordulék a pápához, — az Independence Belge” szerzett, Trudott magyar kultuságú Magyarországon a kötelező polgári háasság beszéltet tervez?

„Csak az lenne még hátra — szóla a szelid kedélyű Pius felúnó felhevülésel, hogy Mária országába is behozák a polgárgyalázatos intézményre, az állatias sokmelegre vezetne.”

„Ea Szentéség — folytató Abdul azúla a szulán gyorsan reptükába, — a sokjeleiséget a leggyalázatos intézmények tartja? Ismerök én a törvényesített, s magák a világról előtt bevallani nem szégyellő sokokjúságnál roszabb állapotot, a lepezett sokokjúságot, melynek cöllobitas a neve!”

„It a társalgás feszállapota s az én zavarom a legmagasb pontra hágot. Ügyetlenségem vezette így ideleltet úra a beszélgetést, nekem kellett azt hamarább bekéss kérdégyűsába terelnem.”

„En azt hiszem — szölek — Magyarországnak fontos és sürögés tudni vannak, mint a polgári háasság behozatala. Új budgetje is bebizonyítja, hogy alig lehet pénz-nyugor rangtáblát állam Európában, mint Magyarországon.”

Ezekről — pénzügyileg rongált állam — mintha tykszeremen hágtam volna mindkét szomszédomnak. Pápa ő Szentésége, s a Szulán ő Pelsége a sértett érzet haragos-vörös szímet játszótták, mérges tekintetet vetettek rám, ki a gyöngédelemem tudatának zavarában lefordultam székemről — s csak akkor jöttem magamboz, midőn — — — hátórtáram a földről ágyamba segített.

„Ej de nyugtalanul alszol, te ugyan megüthetted magad Spinoza!”

„Bánom is én, csakhogy nem vagyok többé fejedelem és nem ebedelek a Pápa és a Szulán között.”

Hátórtáram nagy szemeket merszettet reám, én pedig felemeltem a német hírlapot, a melyely elaludtam, „Konstantinápolyban és Roma Konstantinápolyban” volt felírta pikáns cziklének, mely álmod indokálul szolgál.

Ad notam bor. Olvasóink többnyire izrelték már a csömöri tóke izletes nevével, s így nem fognak rajt csodálkozni, hogy X. csömöri plébános gyakrabban belébesett Noe atyánk azon állapótába, a melyben őt gonosz fia kám egy izben compromittálta.

X. plébános úrnak is akadtak áruló Kámjai, s egy napon püspöke által beidéztetik Vácra és mértéketeleltségért adag dorgáltatik, míg fópásztorának meg nem igéri, hogy ezután egy nap iszik többet egy itczédel.

Az idő múltik, egy izben Csömör környékén utazik a püspök és eszébe jut meglepni látogatásával az ő megtért fiát, a csömöri plébánost. Így is tön, de nagy lón ámulás, midőn a megtért bünöst, ki felett nagyobb az öröme mint kilenczvenélezer igazon, nagyon is elázt állapotban találta.

„Ej, care mi fill! — szóla fedőddé — hát efilelekedtetél már igéretedről, hogy egy napon sem iszol többet egy itczédel?”

„Dehogy feledkeztem el Moltóságos Uram! Csakhogy ma a hílnom Cankotán miveltem az úr szöllését, s tetszik tudni, hogy ott Máttyás király óta nagy itczével mérnek!”

A kedélyes püspök e válaszra elmosolygotta magát, s csak arra kérte a plébános urat, hogy Czikotán, a leányegyházban ne töltsön el több időt, mint Csömörön, a mely

ha nincsen is nagy itczége, de azért mégis csak több égyelmet érdemel — anyagyház.

Lapunk olvasói kétségkívül hallottak évek előtt arról a hóbotos terrórl, melynek különöz rendkívüliségeiről előzőnk, hogy Amerikában szállotték. S e terró nem áll ki sebb dolgoból, mint egy órási ágyú göyöböl, melyet Sir Jonathan fia egyenesen a hold közepébe akarunk lóni.

No bíz ez elég bolond, akáron mondaní amerikai új egy terró.

De nehogy azt hágyék, hogy ilyesek csak amerikai agyban születtek meg, Jánoska Mihály valamint még hóbotosabb dolgort törí a fejét.

Ez új utyanis vitorlás, horgonyos hajóval hágyék tetejére kíván feljutni.

„Ezt pedig nem mi fogjuk reá, netán gonosz tréfából, a miert szabadulni meggyö-zódészt szögre alkalmazta s beállít Sion primás udvari — magasztalóának, hanem ő maga írja, az általa megindított, s e napokban kezűnköz jutott. „Egyházi Közöny-összándban, melyben szóról szóra állanak a következők:”

„A vitorlák kifeszítvük, a horgony fel van húzva, indulunk. . . Vajjon föl fogunk-e jutni a szent hegyre, melyen Sion papjai imádkoznak.”

Sok szerencsét és rendkívüli expeditióhoz!

Spinoza.

„ndulat rohamát csillapított a Dunapártra ment, s egykedvűséget szinlelte nézte a ki és berakodásokat, jövő menő hájokat, tulajtokat és malmokat. . .

Nézte, hozzászóló féjálomással, mely sebet vég a gőzös lapát keréke a folyam kebelén, s önkénytelen felsohajott, hisz az ő keblén vágott seb mélyebb, mert nincs egyszerű vége, hanem előbb a kétség törőfésze s aztán jön a szivem s erékek keresztüll járó éi. De ha nem való anyuana? Hőgyom merné kedvesét és jezséjét vádall illetni, midőn nem bizonyos benne. — Ha alaptalanul sértene. . .

Még nyugtalanabbul tért szobájába, mint révozott heven kezdett fel-alá járni.

— Most inas lép be, s illatos leveleket ad át.

— Egy ismeretlen, fátyolozott hölgy adta ezt ifju ír részére.

— Nekem? férd Endre fásúlatan.

Igen, férd az letvéne a leveleket s távozott.

Kíváncsiság nélkül bontá fel az levelet, melyen sem cím, sem pecsét nem volt, gyenge leragasztása szöki csak zárvá.

Olvasni kezdé s az első soroknál későbbre arca elborult, szemé villámoltak, végre ökleit göröcsösen öszszorítva homlokára csapott, e szavakkal: tehát mégis való.

A levelek ezt tartalmazta: — „Jegyzes Vilma ont rutuli csajja és kacsajja. — Új most van nála Mühlbert, a másik áldozat. Tegye a mit jónak lát, s emlékezzék réám. — N.

Eddig a level. A megjelenést és kihívást láttuk, — hogy e levelet a felkerült Róza írta lázas, reszkető kézzel, kétségem nem szenved.

**

Féléra mulva Mühlbert otthon áll, s nyugton szivarozva, egy könyvet olvasott.

Vác, 1872. Nyom. a sikotin. iparint. könyvny. gyorssajtóján.

Nem sokára belépe a szolga két névjegyet nyujtva át.

„Vicont Grandiloux.”

a Paris

és

„Korompay Géza báró”

— Jöhettek, szólt Ödön, ledobva a jegyeket.

— Az inas feltartá az ajtót, s a két úr belépett.

Az első nyájás, mosolygó kék szemű, alacsony úr volt, kövérégre hajladó testtel, 28. 30 éves lehetett.

A báró komoly, szesz alak, magas, arcán búsz gondolatok kifejezése lebeg, s daczára 24—25 évenek egy 70 éves agg hidegsége s komolysága észlelhető modulatán.

— Remdülök, monsieur Mühlberthez van szerencsém, beszélni.

— Magam is úgy hiszem félt Ödön elfogulatlanul, jóllehet íly helyzetben még nem volt.

Most a báró bevé át a szót.

— Ön tudni fogja uram, mi vezetett minket önhöz.

— Gondolom Kerty segédei önök? Igen, ki által ön kihívottat, s e becsületléttyé elintézni felkértünk. —

— Valóban ez point dhonneur! — Tegyek önök intézkedéseiket, mindenbe beleegyezem.

— Minthogy a kihívás hölgy miatt történt, ezt lehetőleg titkon kell elintézniük, talán holnap hajnalok. — van úgy hiszem felébrednek önök 6 órakor?

Less szerencsének.

— Minthogy a sérelem nagy, a pisztolyt használjuk íly esetben. Úgy hiszem elfogadja ön.

Elfogadom.

Bien.

— Fegyverekről én gondoskodom. Előttök lesznek megtöltve s elcsérelve. Vannak már segédei?

— Lesznek.

— Tehát 6 órakor, a lövésde előtt találkozunk.

— Ott leendék.

— Orvost mi kérendünk fel.

— Köszönöm.

— Még egyet, netalán kellemetlen kimenetel esetébe nem kíván ön valamit ránk bízni.

— Iratamim elégettem. — névjegyem zsebeben van.

— Isten önnel viszontlátásig! — Titok tartás hecsületttyé. — jó estét uraim!

— Bon soire!

A mint a párbajsegéd a folyosóra értek, a báró így szólt a vicemhoz: —

— Nekem úgy látszik, hogy ez úr életunt és későbbis minden iránt.

— Nekem pedig úgy tetszik, hogy ez cynismus által patársotni akarja rette-gését.

(Folytatás köv.)

volt kott Ki nyköte, isko gyó

hog